

ΘΥΜΗΣΗ

Δεν είναι εύκολο από νιά, που στην καρδιά του έγραψε το όνομα εκείνης, να σβύσει αυτό και κείνη να ξεχάσει. Γιατί όταν ο γιος της όμορφιάς μες στην καρδιά του νιού με το χρυσό του το καλέμι έγραψε τ' όνομα εκείνης, καλός σάτυρος, με άδελφο στο χάραμα τεχνίτης, βαθιά τραβούσε το καλέμι. "ΕΙ σὺ τῆς λύρας καὶ τῆς φλογέρας βασιλεὺς κ' ἐσὺ τῆς θάλασσης ἀεροβγαλμένη κόρη, κάλιο ναφθαλίνα κ' οἱ δυὸ τὸ κλέφτινο ζευγάριωμα κι ὁ γιος νὰ μὴ γεννιότανε. Ἔτσι μόνον τὰ γλύτωνα ἡ δόλια μου καρδιά ἀπ' τὸν καλὸ σάτυρο, μὰ ἀδελφὸ στὸ χάραμα τεχνίτη Ἀλεξάνδρεια.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΛΑΡΔΗΣ

Η ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ ἱστορικὴ ὀρθογραφία, πού λένε, κατὰ τὴν ξεχωριστὴ ἀτομικὴ μου γνώμη εἶναι μιὰ μεσαιωνικὴ σκουριά πού μᾶς ἐμπεῖνε μαζὶ με τόσες ἄλλες γιατί οἱ βλοσυροὶ οἱ μεσαιωνικοὶ προπάτορές μας δὲν εἶχαν τόση τὴν ἰδέαν τῆς στείλουμε μιὰ καὶ καλὴ στίλβωσις. Ἰσως ὅμως ἐκεῖνοι εἶχαν καὶ κάποιον δίκιο, πρῶτα γιατί ἠσπασάνε πὺρ κ' οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνας προφέρανε ὅπως ἀρτοί, καὶ λοιπὸν το νομίζανε βεβήλωσις ἢ ἀπορριζώσις ἔτσι μόνον γιὰ ἐπιθυμῶντα πρῶτα, πού οἱ κλασσικοὶ τοῦ πρόγονοῦ δὲν τ' ἀπορρίθτανε. Δέφτερο γιατί δὲ γράφανε τὴ ζωντανή τους γλῶσσα, μόνον ἀρχαίους τύπους με νεοδύζαντινὴ προφορά, με τὴν ἰδέαν πάντα πὺρ γράφον Ἕλληνα ἀρχαῖα καὶ με τὴν ἐλπίδα νὰ καταφέρουμε μιὰ μέρα νὰ ξαναφέρουν τὴν κλασσικὴ ἀρχαῖότητα ὄνειρα μπόσικα, κ' ἀναφελερτα, πού κρατήσανε τόσο πίσω τῆς φυλῆς μας τὴν προκοπή. Κι ὡς τόσο ἀκόμα ὡς τὰ σήμερα τὰ ὄνειρα βουτῶν οἱ σκοπαστικοὶ μᾶς λογιότανε.

Σήμερα πού ἡ γλωσσικὴ ἐπιστήμη ἔρριξε τόσο φῶς, σ' ὅλα τούτα τὰ ζητήματα, ἡ ἱστορικὴ ὀρθογραφία πού λένε, εἶν' ἀπλὴ σκουριά καὶ τὸ μόνον πού τῆς ἔπρεπε εἶναι νὰ πετχτεῖ μιὰ καὶ καλὴ στίλβωσις. Μὰ ὁ πλανήτης μας καθὼς φαίνεται εἶναι μιὰ ἀπ' τοῦ κατωτέρου εἴδους τῆς μισῆς πού βρίσκονται στήν οἰκία τοῦ Πατρὸς (Ἰωάν. ΙΔ', 2.) δηλαδή, στὸ ἀπειρο, καὶ γιὰ τούτο τ' ἀνθρώπινο πνεῦμα κολλημένο στῆς παράδοσης τῆ σκουριά σὰν πεταλίδι στήν πέτρα χρειάζεται ταχτούρινα γιὰ νὰ κάνει κάποιον βήμα γιὰ τὴν προκοπή. Ἔτσι λοιπὸν βλέπουμε πὺρ ὄχι μόνον ἐμεῖς, πού δὲ βρισκόμαστε δὲ καὶ στυο πολιτισμοῦ τῆ ρούντα, μὰ καὶ τ' ἄλλα Ἐβρωπαϊκὰ ἔθνη δὲν μποροῦσαν νὰ τὴν ξεκάνουνε. Ἔτσι λοιπὸν κατάντησε μιὰ διεθνικὴ πλάνη καὶ γιὰ τούτο γιὰ ὦρα μηδ' ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ τὴν ἀπορρίθουμε. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν κανονίσουμε με τὴ λογικὴ καὶ με τὴν ἐπιστήμη, μὰ καὶ με τῆς σημερινῆς πραχτικῆς ἀναγκῆς, κ' ἀπὸ πειχρίστηκα στῆ γραμματικὴ μου—πού βγαίνει σὲ λίγο, σὰν καλοθελήσουν οἱ φίλοι—καὶ μοῦ φαίνεται πὺρ καμποσο τὸ κατάφερα. Τί κάμνω λοιπὸν; Δὲν ἀκολουθῶ τυφλὰ τὴν παράδοσι τὴν κλασσικὴ, πρῶτα πού μὴτ' εἶν' ἄλλα Ἐβρωπαϊκὰ ἔθνη δὲν ἀκολουθοῦνε, μόνον προσπαθῶ με κάθε τρόπο ἀπλὴ νὰ γίνω. Ἐκεῖ λοιπὸν πού ἀπὸ λάθος ἐπιπράττισε γραφὴ σθετερότερη τὴν ἀπλουστεῖω βρίσκοντας τὸ σωστὸ λόγο τῆς ἀπλῆς γραφῆς λ. χ. ταξείδι, φεῖδι κτλ. ἀντὶς τὰ σωστὰ ταξίδι, φίδι, (τάξις, ὄφιο, κτλ.), πλατεῖα, βαρεῖα κτλ. ἀντὶς τὰ σωστὰ πλατιά, βαριά (δηλ. πλατεῖα [πλατεῖα] πλατιά κτλ.) κ' ἄλλα χίλια δυό. Κ' ἐκεῖ πάλε πού ἡ λαθεμένη γραφὴ εἶναι ἡ πιὸ ἀπλὴ, φτάνει νὰ ἐπιπράττισε ἀπὸ συνήθεια καὶ τὴν ὑποστηρίξω, HISUS NOMMI EST, λ. χ. ἔξὸν ἀντὶς ἔξων (ἔξων), πουλλὴ ἀντὶς πουλλί (pulus), κ' ἄλλα πάμπολλα. Ἐδῶ ἀπάνου στηρίξω καὶ τῆς βαρείας τ' ἀπορρίθω, τί σήμερα γράφοντας κανέναν μᾶς δὲ γράφει βαρεῖες" γιατί ἰλοιπὸν τυπώνωντας νὰ τῆς βάζουμε;

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ „ΝΟΥΜΑΣ“

Καὶ στὸ κίθκι τῆς Ὀμορφιάς

Η ΙΛΙΑΔΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ

Ἐκδοσι καινούρια (Α—Ω) τοῦ 1904, σελίδες 416, τυπωμένη στὸ Παρίσι (τυπογραφεῖο Charouet) σ' ἐκλεκτὸ χαρτί.

Ἡ τιμὴ τῆς : Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 3.—
Γιὰ τῆς ἐπαρχίης " 3.50
Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 3.—

Στῆς ἐπαρχίης καὶ στὸ ἐξωτερικὸ στέλνεται συστημένη δίχως παραπάνου σιδήξοδο.

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ἀπ' ὅλα τὰ ποιήματα— καὶ τί ποιήματα, Θέ μου!— πού δημοσιεύτηκαν γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Μελά, μονάχα αὐτὸ ἡ δέκα στίχοι τοῦ Παλαμά ἦταν ἀληθινὸ ποίημα: Μὰ κλαίει λαός. Πάντα γλωρὸ νὰ σιταῖ τὸ χορτάρι Στὸν τόπο πού σὲ πλάγησε τὸ βέλι, ὁ παλληκάρη! Πανάλαφρος ὁ ἕπνος σου" τοῦ Ἀπρίλη τὴ πούλιὰ Σὺν τοῦ σπιτιοῦ σου νὰ τ' ἄκουε λογάκια καὶ φιλιά. Καὶ νὰ σοῦ φτάνουν τοῦ χαιμῶνα οἱ καταρράχτες Σὺν τρυφεροῦ ἀστραπέδροντα καὶ σὰν πολέμου κρῆχτες. Πλατεῖα τοῦ ὄνειρου μας ἡ Γῆ καὶ ἀπόμακρη. Καὶ γέρνει Ἐκεῖ καὶ σθεῖς γοργά. Ἐπὶ στήμη. Σὺν πύρ πλατεῖα Τῆ δείχνεις, καὶ Τῆ φέρνει Σὺν πύρ κοντά.

— Τὸ ποίημα τὸ πρωτοδημοσίεψε ἡ «Ἀκρόπολις» καὶ τὸ ξαναδημοσίεψε ἡ «Ἐστία» τὴν ἰδίαν μέρα.

— Τὴν ἄλλη μέρα τὸ ξαναδημοσίεψαν καὶ αἱ «Ἀθήναι» μὰ γιὰ νὰ... τὸ κοροϊδέψουν! Τιμὴ κι αὐτὴ στὸν Παλαμά, νὰ τὸνε κοροϊδεῖ οἱ κ. Πάπ.

— Ὁ κ. Πάπ κοροϊδεῖ καὶ τὸν Σίδηαι πού ζήτησε νὰ παρασταθεῖ ἡ «Ἰφιγένεια» τοῦ κ. Μωρεῆς στὸ Στάδιο.

— «Ἄν εἶτανε, γράφει, ἡ «Ἰφιγένεια» γεγραμμένη Ἕλληναῖσι, ἤμποροῦσε νὰ δικαιολογηθεῖ αὐτὸ. Μὰ νὰ κούστει ἡ Γαλλικὴ γλῶσσα στὸ Στάδιο»

— Βίδατ' ἐκεῖ ἀγνωμοσύνη! Ἀγαθὸν ὁ χαριτωμένος κύριος πὺρ προχτὲς ἀκόμα τὸνε παρασημοφόρησε ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία!

— Ὁ κ. Ἀργύρης Ἐφταλιότης γράφοντας σὲ κάποιον φίλο του, εἶπε τὰ ἄμορφα αὐτὰ λόγια γιὰ τοὺς «Δεκαπτηνῶν» τοῦ Καμπύση πού δημοσιεύουμε:

— «Πεισφρημὴ ἡ πρώτη πράξι τοῦ Καμπύση κι ἂν γνωρίζεις τὴ μάνα του νὰ τῆς φιλήσεις τὸ χέρι ἀπὸ μέρος μου, πού ἔδωσε στήν πατρίδα τέτιο γιο κι ἂς εἶταν καὶ γιὰ μιὰ καλοκαρινὴ μέρα ὁ καυμένος»

— Ὁ κ. Γαβριηλίδης δημοσίεψε στὴν «Ἀκρόπολις» τῆς περασμένης Δευτέρας τὰ λεθέντικ' αὐτὰ λόγια γιὰ τὴν «Ἰλιάδα»:

«Τὴν μετάφρασι τῆς Ἰλιάδος εἰς τὴν δημῶδη ὑπὸ τοῦ Α. Πάλλη ὤφειλεν ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἢ ἡ Α. Υ. ὁ διάδοχος νὰ τὴν τυπώσουν εἰς τὸ Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον κατὰ χιλιάδας χιλιάδων, ἀπὸ πρῶτον ζητήσουν τὴν ἄδειαν τοῦ μεταφραστοῦ καὶ νὰ τὴν διανέμουν κατ' ἔτος ἀπὸ ἓνα ἀντίτυπο σὲ κάθε στρατιώτη.

«Ἡ ἀρματωλικὴ μετάφρασις τῆς Ἰλιάδος ἀπὸ τὸν Πάλλη εἶναι καταλληλοτάτη πρὸς μόρφωσιν ἔθνικοῦ φρονήματος εἰς τὸν στρατὸν μας».

— Δὲ βαρύνεται! Κοιθέντα μονάχα νὰ γίνεταί! Ποῖς τάκουε τέτια λόγια!

— Γιὰ τοὺς μνημοσυνάδες κι αὐτὸ: Ἐξήντα Βούλγαροι ἀξιωματικοὶ παραιτηθήκανε γιὰ νὰ πάνε στὴ Μακεδονία.

— Ὅσοι δικοὶ μας ζοῦνε στὴ Μακεδονία, θὰ πληρώσουνε τὴν τὰ ἔξοδα γιὰ τὰ μνημόσυνα πού κάναμε μεῖς ἑδῶ.

— Ὅσοι διαβάσανε τὴ «Δημοῦλα» τοῦ κ. Φυτῆ πού δημοσιεύσαμε στὸ περασμένον φύλλο, νὰ τῆς διαβάσουνε ἄλλη μιὰ φορὰ καὶ δὲ θὰ χίτουνε.

— Ὁ κ. Φυτῆς στὸ τόσο ἄμορφο δῆγημά του μιλάει γιὰ κάποιους Κουκοχωρῆτες, πού ἔτσι πρέπει πιά δῶ καὶ μπρὸς νὰ λῆγουντα: οἱ βλάμηδες τοῦ κ. Σκιά, ἀπὸ

ὅλοι τους, μαζὶ με τὸν ἀρχηγὸ τους, ζοῦνε στὴ Κουκοχωρῆ.

— Ὁ Ἀριστοφάνης δημιούργησε τὴν Νεφελοκοκκυγία, κι ὁ κ. Φυτῆς ἔχτισε τὸ Ἀριστοφάνειο «Κουκοχωρῆ» πού ἐκλείσει μέσα ὅλους τοὺς κούκους τῆς καθαρῆς, πού τῆνε λέει, καὶ πούλ σωστὰ, ὁ Φιλῆντας: Καταρούσα καὶ κάποιος φίλος: Κακαρούσα.

— Μεγάλη ἐπιτυχία οἱ «Φοίνισσες» τοῦ κ. Βουτυρῆ στὸ «Βασιλικό». Ὅσοι τῆς ἄκουσαν τὸμολογῆσαν πὺρ τὸ ἔργο τοῦ κ. Βουτυρῆ δὲν ἔχει καμμιά σχέση με τῆς «Φοίνισσες» τοῦ Εὐριπίδη. Εἶναι πρωτοτυπία.

— Στῆλο φύλλο θὰ δημοσιεύουμε ἓνα ἄμορφο ἔργο τοῦ κ. Π. Ζητουριάτη γιὰ τὸν κ. Ζὴν Μωρεῆς κ' ἓνα κεφάλαιο ἀπὸ τὴ «Ματία» τοῦ κ. Γ. Ἀδίζου.

— Τὸ κεφάλαιο αὐτὸ θὰ σὰς δείξει τί πρῶτα θάναται τὸ βιβλίον τοῦ ἀκούραστοῦ ἐπιστήμονα καὶ τί γερὴ κατακεφαλιὰ γιὰ τοὺς δασκάλους μας.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εἰδοποιεῖ τοὺς κατόχους προσωρινῶν τίτλων τοῦ Δανείου αὐτῆς 20,500,000 ὄτι, ἐπικειμένης τῆς καταβολῆς τῆς Δ' δόσεως καὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν προσωρινῶν τίτλων διὰ τῶν ὀριστικῶν, δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Νοεμβρίου ἔ. ἔ. ἐν Ἀθήναις μὲν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ εἰς τὰ ὑποκαταστήματα τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, ἐν Ἐπτανήσῳ δὲ εἰς τὰ ὑποκαταστήματα τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς καὶ πρὸς τοὺς κ. Ταμίας τοῦ Δημοσίου, παρ' οἷς ἐνηργήθησαν ἐγγράφαί τοῦ Δανείου τούτου.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Ἐναν. Ὁμορφο κι αὐτὸ. Θὰ δημοσιεύει στῆλο φύλλο. Μὰ δὲ θαρρεῖτε πὺρ εἶναι καιρὸς νὰ μᾶς πῆτε καὶ τὴν ἰδίαν ὄνομα; — κ. Judas Errant. Μὴ μᾶς ἀργήσεις τὴ συνέχεια. — κ. Ν. Ἀστ. Ὁ «Ρουπινωῶνας» τοῦ κ. Ψυχάρη, πού δημοσιεύτηκε στὸ «Νουμά», τυπώνεται τὴν ἑβδὸμην στὸ Παρίσι, στὸ τυπογραφεῖο τοῦ Charouet. Τέλος στῆλο μῆνα ἴσως θάναται ἔτοιμος. Γιὰ τὸ ἄλλο πού μᾶς ρωτᾶς, θὰ φροντίσουμε νὰ μᾶς ἔχουμε. — κυρία Ἰβλ. Νικ. Ἡ Ἀραβαφουῶσα δὲν ἔξερουμε τί γίνεταί. Ἰσως θάναται κι ἀρρωστή. Ἡ κ. Σένου ὅμως θὰ γράφει ταχτικά. — κ. Ἀναπόδο. Στῆλο φύλλο. Σωστὰ ἔσα γράφεις, μὰ δύσκολο νὰ γίνω. Ἰσως ἔργατερα τάπορασίσαμε νὰ φερῶσσουμε μιὰ δυὸ στίχους τοῦ «Νουμά» γιὰ τῆς σπουδαιότερες εἰδήσεις τῆς ἑβδομάδας.

ΚΡΑΣΙΑ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ

Ἄπ' τὰ ἀμπέλια τοῦ κ. Κ. Α. Στασινοπούλου.

Φυσικὰ καὶ ἀνόθευτα Πουλιόντινι ὁδὸς Ζάνωνος 4 Β.

Μαῦρο τοῦ τραπέζιου τοῦ 1903 ἢ ἰσὸς λεπ.	60
Κόκκινον " " " " " "	60
Ἄσπρο " " " " " "	70
" " " 1898 " " "	1,20
Μοσκάτο γλυκὸ " 1903 " " "	80

Πουλεῖ καὶ παλιότερα κρασιὰ σὲ μποτίλλες.

Στέλνονται στὸ ἐξωτερικὸ σὲ βαρελάκια 25, 50 καὶ 100 ὀκαθῶνε σ' ὅποιον προκαταβάλει τὴν ἀξία τοῦ κρασιοῦ. Τὰ ναῦλα καὶ τὰ βαρελάκια εἶναι σὲ βάρους τοῦ ἀγοραστή.

Στὸ ἐξωτερικὸ μπορεῖ νὰ στείλῃ καὶ μετρωτὸ τῆς Ἀττικῆς με 60 λεπτὰ τὴν ὄκα.

Ἰδιαιτερο συστατικὸ. Ὁ κ. Κ. Στασινοπούλος δίνει δέκα χρόνια τὸ κρασιὸ πού χρειάζεται ὁ εἰσάγγελισμὸς, τὸ μεγαλύτερο καὶ καλύτερο νοσοκομεῖο τῆς Ἀνατολῆς.